

Sygn. akt II Ka 274/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Bartłomieja Świderskiego

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r.

sprawy **B. Ś.**

oskarżonej o przestępstwo z art.178 a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 3 marca 2016 r. sygn. akt II K 599/15

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy; wydatki za postępowanie odwoławcze przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 274/16

UZASADNIENIE

B. Ś. została oskarżona o to, że w dniu 22 maja 2015 r. w miejscowości Z. gmina S., powiat (...), województwo (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierowała po drodze publicznej samochodem osobowym m-ki H. (...) nr rej. (...), przy czym będąc wcześniej prawomocnie skazaną za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 03 marca 2016 r., sygn. II K 599/15:

I. oskarżoną **B. Ś.** w ramach zarzucanego jej czynu uznał za winną tego, że w dniu 22 maja 2015 r. w miejscowości Z., powiat (...), województwo (...), jechała po drodze publicznej jako kierująca samochodem marki H. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. za winną dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk, i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 kk skazał ją i wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych w kwocie po 20 (dwadzieścia) złotych każda z nich;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 63 § 2 kk w brzmieniu tego przepisu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 22 maja 2015 r.;

IV. na podstawie art. 49 § 2 kk w brzmieniu tego przepisu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;

V. zwolnił oskarżoną od uiszczenia opłaty oraz zwrotu wydatków postępowania, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł prokurator zaskarżając go w całości w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonej B. Ś..

Orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 kk, poprzez niezastosowanie go w punkcie II wyroku i orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na podstawie przepisu ustawy nowej, która nie jest ustawą względniejszą dla sprawcy poprzez zastosowanie w wyroku jednocześnie dwóch ustaw karnych, tj. częściowo przepisów ustawy nowej, zaś podstawą zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego środka karnego w punkcie III wyroku oraz podstawą orzeczenia świadczenia pieniężnego w punkcie IV wyroku są przepisy ustawy karnej obowiązującej poprzednio.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie punktu II wyroku o art. 4 § 1 kk i orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na podstawie przepisu ustawy obowiązującej poprzednio jako ustawy względniejszej dla sprawcy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie jest zasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślenia wymaga, iż przepis art. 4 § 1 kk może być zastosowany wyłącznie w sytuacji kolizji ustaw w czasie, tzn. gdy w czasie orzekania i popełnienia czynu inne było brzmienie przepisu, która w odniesieniu do treści art. 42 § 2 kk nie miała miejsca w przedmiotowej sprawie.

Wskazać bowiem należy, iż brzemienne przepisu art. 42 § 2 kk nie zmieniło się z dniem 01 lipca 2015 r., lecz zostało mu nadane ustawą z dnia 20 marca 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 541), która weszła w życie z dniem 18 maja 2015 r. Czyn przypisany oskarżonej B. Ś. w zaskarżonym wyroku miał miejsce w dniu 22 maja 2015 r. – a zatem już po nowelizacji w/w przepisu.

Skonstatować zatem należy, iż zarówno w dacie czynu, jak i w dacie orzekania przez Sąd I instancji oraz w toku postępowania odwoławczego w odniesieniu do art. 42 § 2 kk występował ten sam stan prawny. W konsekwencji czego, w realiach tej sprawy, bezprzedmiotowym było zastosowanie przepisu art. 4 § 1 kk do orzeczenia w przedmiocie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Wobec sytuacji, w której w odniesieniu do treści przepisu art. 42 § 2 kk nie zaistniała kolizja ustaw w czasie, wykluczona jest także obraza jego treści, a domaganie się przez skarżącego jego powołania w podstawie prawnej zaskarżonego orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o środku karnym ocenione może być jedynie jako bezzasadne i pozbawione merytorycznych podstaw.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, norma wyrażona w art. 4 § 1 kk nie należy do przepisów ustawy karnej materialnej, które w sposób ogólny określają zasady odpowiedzialności karnej, ale jest podstawą konkretnego rozstrzygnięcia tj.

bezpośrednio wskazuje na zastosowanie przepisu z dwóch kolidujących ze sobą stanów prawnych i z tego względu wymaga powołania w części dyspozytywnej wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. II AKa 16/14, LEX nr 1504343).

W przedmiotowej sprawie, z przyczyn opisanych powyżej, Sąd Rejonowy w zaskarżonym orzeczeniu nie był zobligowany do powołania art. 4 § 1 kk w treści rozstrzygnięcia o środku karnym orzeczonym na podstawie tego przepisu. Podnieść należy w tym miejscu niekonsekwencję autora apelacji, który w odniesieniu do rozstrzygnięcia zawartego w pkt II wyroku zarzuca brak przywołania art. 4 §1 kk, nie czyni tego natomiast co do orzeczenia w pkt I-ego pomimo, że art. 178 a §1 kk – analogicznie jak art. 42 §2 kk obowiązywał w takim samym brzmieniu w dniu wyrokowania, jak i w dacie popełnienia czynu.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy w Siedlcach zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów, na podstawie art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.